

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Kryslu, soudce Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: **E.S., DIČ CZ...**
bytem ...
zastoupený daňovým poradcem Ing. Ladislavem Kubickou
sídlem Rokycanova 1929, 356 01 Sokolov

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2018, č. j. 27708/18/5200-10423-705778,

takto:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2018, č. j. 27708/18/5200-10423-705778 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 21.643,68 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Ing. Ladislava Kubici, daňového poradce.**

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2018, č. j. 27708/18/5200-10423-705778 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

bylo potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Karlovarský kraj – dodatečný platební výměr na daň silniční ze dne 11. 4. 2017, č. j. 465421/17/2401-50522-404863, kterým byla žalobci doměřena daň silniční za zdaňovací období roku 2013 ve výši 14 925 Kč, a současně byla stanovena povinnost uhradit penále z částky doměřené daně ve výši 2 985 Kč.

II.

Žaloba a její doplnění

2. Žalobce namítal, že daň byla doměřena v rozporu se zákonem. Daňová kontrola byla zahájena i přes to, že žalovaný měl nejdříve vyzvat daňový subjekt k podání dodatečného daňového přiznání, jestliže mu byly známy již předem některé skutečnosti, které svědčily o nesprávné daňové povinnosti na základě ryze formálních položek.
3. Žalovaný podrobil dani tzv. přípojně vozidlo – sklápěčkový přívěs SPZ ... Žalobce v průběhu kontroly tvrdil, že toto vozidlo podle skutečného stavu odpovídá charakteristice přípojně vozidla za traktor, tudíž nemůže být podrobeno dani. Dále uvedl a důkazně doložil, že toto vozidlo není v podnikatelské činnosti v rámci hospodářského rolníka využíváno, případně jen velmi ojediněle a nikoliv po celý rok, jak zcela v rozporu s realitou tvrdil žalovaný. Doložením tvrzení, že vozidlo je odstaveno ve vzrostlé trávě, a sdělením, že toto vozidlo není užito tak, aby mohlo podléhat silniční dani, přešlo důkazní břemeno na žalovaného. Ten tvrzení žalobce nijak nezpochybnil a nevyvrátil a bez dalšího uzavřel daňovou kontrolu s tím, že toto vozidlo silniční dani podléhá. Dovozování, že nepoužívané vozidlo musí mít SPZ deponované, aby splnilo „vyřazení z provozu“, je u fyzické osoby výkladem nad rámec zákona. Zákon č. 16/1993 Sb., o dani silniční, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dani silniční“) v ust. § 9 odst. b) jednoznačně hovoří o snížení daně o 100 % u fyzických osob, pokud vozidlo jinak dani podléhající nevyužívají k podnikatelské činnosti. U přívěsu určeného toliko k přepravě rostlinných stvolů je minimálně zřejmé, že v době vegetačního klidu k takové přepravě ani docházet nemůže. Žalobce k tomu, zopakoval, že doložil své tvrzení, že přívěs stál ve vzrostlé trávě beze stop pohybu, např. kolejí vytlačených jízdou.
4. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný s právními názory žalobce uvedenými v žalobě nesouhlasil a navrhl zamítnutí žaloby. K námitce nevzdání výzvy k podání dodatečného platebního výměru konstatoval, že zcela totožnou námitku odvolací vypořádal v bodě [30] napadeného rozhodnutí. Jak již žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí, neztotožňuje se s úvahou žalobce, že měl správce daně vyzvat žalobce k podání dodatečného daňového tvrzení. S odkazem na obsah spisového materiálu žalovaný uvedl, že není zjevné, že by měl správce daně v okamžiku zahájení daňové kontroly k dispozici jakékoliv konkrétní skutečnosti, resp. důkazy, na základě kterých by bylo možno důvodně předpokládat, že bude daň doměřena. Z průběhu daňové kontroly je patrné, že správce daně veškeré údaje z vyhledávací činnosti prověřoval v součinnosti s žalobcem až v průběhu daňové kontroly. Z formulace § 145 odst. 2 daňového řádu, které stanovuje, že správce daně „může“ daňový subjekt vyzvat k podání dodatečného přiznání, vyplývá, že závěr o tom, zda byly naplněny podmínky pro vydání výzvy dle § 145 odst. 2 daňového řádu, je výsledkem správní úvahy správce daně. Výzva dle § 145 odst. 2 daňového řádu musí splňovat náležitosti rozhodnutí dle § 102 odst. 2 daňového řádu, tzn., že musí obsahovat mj. přezkoumatelné odůvodnění. Ke zde uvedenému žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze sp. zn. 45 Af 25/2012 ze dne 28. 8. 2014 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 183/2014 ze dne 16. 11. 2016. Dle názoru žalovaného v uvedeném případě nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 143 odst. 3 daňového řádu věty druhé, ve spojení s § 145 odst. 2 daňového řádu.

6. I námitka chybného podrobení vozidla silniční dani byla vypořádána v napadeném rozhodnutí v bodech [19] až [24]. Z technického průkazu série AH č. x vozidla registrační značky KV ..., který byl předložen žalobcem v průběhu daňové kontroly, bylo správcem daně zjištěno, že se jedná o sklápěcí přívěs o dvou nápravách a největší povolené hmotnosti 8 tun. Tuto skutečnost dokládá a potvrzuje i zjištění z Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy, a též z údajů registru silničních vozidel dostupných správci daně ve smyslu ustanovení § 58 daňového řádu, že se jedná o přívěs nákladní sklápěčkový kategorie O3. Správcem daně bylo dále zjištěno, že předmětné vozidlo nebylo v průběhu řešených zdaňovacích období dočasně vyřazeno z registru silničních vozidel. Na základě výše uvedeného žalovaný poukázal na ustanovení § 2 odst. 1 věty druhé zákona o dani silniční, které uvádí, že předmětem daně silniční jsou vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny určená výlučně k přepravě nákladů a registrovaná v České republice.
7. Žalovaný k odkazu žalobce na „§ 9 odst. b) o snížení daně o 100 % u fyzických osob, pokud vozidlo jinak dani podléhající, nevyužívají k podnikatelské činnosti“ sdělil, že správným ustanovením je § 6 odst. 9 zákona o dani silniční. Žalovaný byl přesvědčen, že se dostatečně podrobně s touto námitkou vypořádal, jelikož byla totožná jako námitka odvolací, a to v bodech [27] a [28] napadeného rozhodnutí. Své závěry, dle nichž nelze uvažovat o aplikaci snížení sazby daně dle ustanovení § 6 odst. 9 zákona o dani silniční, žalovaný dostatečným způsobem zdůvodnil a opřel o konstantní judikaturu.
8. Žalovaný odkázal na judikaturu, která je k řešenému případu přílehlavá. V usnesení sp. zn. I. ÚS 4022/14 ze dne 24. 2. 2015 byl vyjádřen závěr Ústavního soudu ve věci ústavní stížnosti proti rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Afs 128/2014 ze dne 23. 10. 2014, že předmětem daně může být i vozidlo fakticky neprovozované. Dále Ústavní soud v rámci citovaného rozsudku konstatoval, že „*z judikatury správních soudů jasně plyne, že daň silniční je daň majetková zatěžující poplatníky daně bez ohledu na intenzitu užívání pozemních komunikací (k tomu srov. již krajským soudem citovaný rozsudek NSS č. j. 2 Afs 101/2005-39 ze dne 18. 5. 2006, publ. pod č. 1358/2007 Sb. NSS, včetně tam citované odborné literatury)*“ a k diskutované problematice uzavřel, že „*Protože Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku vyložil i možný postup, jakým docílit zániku daňové povinnosti při neprovozování vymezených nákladních vozidel (dočasným vyřazením z registru vozidel), Ústavní soud neshledal, že by přijatý výklad byl v extrémním rozporu s principy spravedlnosti*“. V této souvislosti nelze přehlédnout též právní názor Nejvyššího správního soudu v rámci rozsudku sp. zn. 2 Afs 242/2015 ze dne 25. 11. 2015, kde Nejvyšší správní soud stěžovatele upozornil, že „*pro stanovení daňové povinnosti pro vozidla uvedená v § 2 odst. 1 věta druhá zákona o dani silniční je rozhodující pouze povolená hmotnost vozidla a stát jeho registrace, nikoli to, že daňový subjekt toto vozidlo v průběhu zdaňovacího období fakticky neprovozuje*“. S odkazem na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu žalovaný konstatoval, že uvedená žalobní námitka je nedůvodná.
9. Dle názoru žalovaného nemůže obstát tvrzení žalobce, že uvedené vozidlo není předmětem daně silniční, protože se nejedná o vozidlo využívané k podnikatelské činnosti hospodářského rolníka, „*případně jen velmi ojediněle a nikoliv po celý rok*“, stejně jako tvrzení, že vozidlo bylo odstaveno ve vzrostlé trávě „*bez stop pohybu*“. Protikladné je i další tvrzení žalobce, že se jedná o přívěs určený toliko k přepravě rostlinných stvolů a k přepravě tedy nemůže docházet v době vegetačního klidu. „*Z výkladu e ratione legis a výkladu z judikatury k diskutovanému ustanovení § 6 odst. 9 zákona o dani silniční (blíže odst. [28] žalobou napadeného rozhodnutí) totiž vyplývá zcela jednoznačný požadavek zákonodárce pro možnost aplikace takového snížení sazby daně, a tím je vyloučení jakékoliv spojitosti vozidla s podnikáním*“. Na základě zjištěných skutečností žalovanému vyplynula jednoznačná souvislost tohoto vozidla s podnikatelskou činností žalobce. Ostatní, v podané žalobě namítané, skutečnosti nejsou dle názoru žalovaného i s ohledem na výše uvedené vyjádření právně relevantní.

IV.

Replika

10. V podané replice žalobce namítal, že žalovaný nevedl žádné relevantní řízení nad rámec jemu na začátku zřejmých skutečností. V průběhu řízení nebyly zjišťovány žádné další důkazní prostředky, nebyly vyhodnocovány – což je patrné z výsledku kontrolního zjištění. Postupem daňové kontroly a následného nezákonného doměrku byla navýšena sankce pro žalobce ve výši penále 20 %. Celé jednání bylo tedy v rozporu se základními zásadami daňového řádu, tedy volby prostředků, které nejméně zatíží žalobce, v tomto případě nadbytečnou sankcí. U valníku je zřejmé, že vozidlo by mělo být od daně osvobozeno ze dvou důvodů: není předmětem daně podle stavu a upotřebitelnosti vozidla a nebylo využíváno k podnikatelské činnosti, kde převládá chov hovězího dobytka volným způsobem v ohradách a výbězích. Silniční dani není podrobena vlastnictví motorového nebo přípojného vozidla předmětné kategorie, ale pouze, jde-li o užití vozidla k dosažení zdanitelných příjmů, k čemuž však v kontrolovaném období nedošlo a přívěs byl jako neupotřebitelný odstaven, což žalobce doložil, a je tedy toliko soukromým majetkem.

V.

Vyjádření účastníků při jednání

11. Účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

VI.

Posouzení věci soudem

12. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VII.

Rozhodnutí soudu

13. Žaloba je důvodná.
14. Žalobce v první řadě namítal, že prvoinstanční orgán pochybil, když zahájil daňovou kontrolu, aniž by žalobce nejprve vyzval k podání dodatečného daňového přiznání. K otázce vztahu výzvy podle § 145 odst. 2 daňového řádu a daňové kontroly se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Například v rozsudku ze dne 2. 3. 2016, č. j. 6 Afs 79/2015 – 39 dospěl k závěru, že „výzvu k podání dodatečného daňového přiznání však správce daně vydá pouze tehdy, pokud již v této fázi řízení disponuje natolik silnými poznatky, z nichž lze vytvořit důvodný předpoklad o doměření daně, tedy o nesprávnosti současné poslední známé daně. Pokud má správce daně pouze jisté indicie, z nichž ještě nelze sformulovat dostatečně spolehlivý závěr ohledně toho, zda je poslední známá daň nesprávná, pak namísto vydání výzvy k podání dodatečného daňového přiznání přistoupí k zahájení daňové kontroly, v níž tyto své poznatky prověří.“ Při vztažení výše uvedeného na skutkové okolnosti nyní projednávané věci má zdejší soud za to, že správní orgány postupovaly v souladu s judikaturou kasačního soudu, když přistoupily k zahájení daňové kontroly. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že k otázce, zda je přívěs žalobce předmětem daně ve smyslu § 2 odst. 2 zákona o silniční dani, a tedy zda daň bude vůbec doměřena, neměl správce daně dostatek poznatků, aby mohl formulovat vůči žalobci dostatečně konkrétní výzvu ve smyslu § 145 odst. 2 daňového řádu, naopak musel požádat o součinnost jak další orgány státní správy, tak samotného žalobce, aby získal dostatečně konkrétní a důkazně podložené informace (zejména výpis z evidence vozidel a technický průkaz přívěsu), které jej následně vedly k rozhodnutí o doměření daně. Zahájení daňové kontroly proto bylo zcela na místě, tuto žalobní námitku tudíž neshledal soud důvodnou.
15. Soud se neztotožnil ani s tvrzením žalobce, že vozidlo registrační značky KV ... ve smyslu § 2

odst. 2 písm. a) zákona o silniční dani (ve znění k 31. 12. 2013), podle něhož platí, že „*předmětem daně nejsou zemědělské a lesnické traktory a jejich přípojná vozidla*“, není předmětem daně silniční, neboť se jedná o přípojně vozidlo k traktoru. Tento závěr opírá žalobce o skutečnost, že „*vozidlo podle skutečného stavu odpovídá charakteristice přípojně vozidla za traktor a tudíž nemůže být podrobena dani*.“ Právě citované východisko je však podle názoru soudu mylné. Ve shodě s žalovaným má soud za to, že daň silniční je založena na formálním stavu zápisu ve veřejném rejstříku – registru silničních vozidel – právě vyřčené je přitom v plném souladu s konstantní judikaturou kasačního soudu. Například v rozsudku ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 54/2012 – 40 Nejvyšší správní soud uzavřel, že „*Krajský soud ve svém rozhodnutí vyšel z formálního stavu zápisů v registru silničních vozidel, neboť správnost tohoto stěžovateli známého formálního stavu nebyla v daňovém ani soudním řízení zpochybněna. Takový postup ovšem nelze označit za přepjatý formalismus. Silniční daň je totiž vybudována právě na formálním stavu zápisů v registru silničních vozidel*.“ V nyní projednávané věci z registru silničních vozidel vyplývá, že vozidlo je vedeno pod kategorií O3, což žalobce nijak nezpochybňuje. Z přílohy k tehdy platnému znění silničního zákona je patrné, že zkratka „O3“ znamená „*přípojně vozidlo k silničnímu motorovému vozidlu*“, platí tak, že vozidlo žalobce je předmětem daně podle § 2 odst. 1 zákona o silniční dani, podle něhož, „*předmětem daně silniční jsou silniční motorová vozidla a jejich přípojná vozidla registrovaná a provozovaná v České republice, jsou-li používána k podnikání nebo k jiné samostatné výdělečné činnosti nebo jsou používána v přímé souvislosti s podnikáním anebo k činnostem, z nichž plynoucí příjmy jsou předmětem daně z příjmů u subjektů nezaložených za účelem podnikání podle zvláštního právního předpisu Bez ohledu na to, zda jsou používána k podnikání, jsou předmětem daně vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny určená výlučně k přepravě nákladů a registrovaná v České republice*.“ V přívěs žalobce je předmětem daně podle věty druhé citovaného ustanovení, přímo z titulu hmotnosti převyšující 3,5 tuny, bez ohledu případné podnikatelské využití daného vozidla.

16. Důvodnou soud shledal třetí žalobní námitku týkající se aplikace § 6 odst. 9 zákona o silniční dani, podle něhož platí, že „*bez ohledu na datum první registrace se sazba daně podle odstavce 2 snižuje o 100 % u nákladních vozidel včetně tabačků, nákladních přívěsů a nákladních návěsů s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny a méně než 12 tun, pokud tato vozidla nejsou používána k podnikání nebo v přímé souvislosti s podnikáním nebo k činnostem, z nichž plynoucí příjmy jsou předmětem daně z příjmů anebo nejsou provozována pro cizí potřeby a jsou-li používána a) subjekty, které nejsou založeny nebo zřízeny za účelem podnikání, b) jako výcviková vozidla podle zvláštního právního předpisu upravujícího získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, nebo c) fyzickými osobami*.“ Zalovaný zaujal stran výkladu právě citovaného ustanovení následující závěr: „*Zda je možno beneficium v případě toho konkrétního vozidla uplatnit a sazbu daně tak snížit, je tedy nutno zkontrolovat právě z titulu vyloučení jakékoliv spojitosti konkrétního řešeného vozidla s podnikáním, a to nikoliv pouze s podnikáním osoby poplatníka, ale ve smyslu jakékoliv spojitosti s podnikáním*.“ Nejprve je nutné korigovat tento kategorický závěr, který žalovaný přijal na základě mylné interpretace rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2013, č. j. 2 Afs 5/2012 – 22. Je třeba si uvědomit, že pokud v rozsudku kasační soud užil sousloví „*jakoukoliv souvislost s podnikáním*“ mínil tak ve vztahu k osobě a činnosti konkrétního poplatníka. Závěr žalovaného, že spojitost s podnikáním musí být vyloučena objektivně, je absurdní, neboť každé vozidlo jakékoliv podoby může hypoteticky být využíváno k různým představitelným variantám podnikání, nebo naopak k podnikání vůbec sloužit v konkrétním případě nemusí. Pokud se jedná o vozidla s hmotností převyšující 3,5 tuny, pak platí, že jsou podle § 2 odst. 1 zákona o silniční dani předmětem daně bez dalšího, tj. nikoliv nezbytně z důvodu užívání k podnikatelské činnosti, ale již na základě samotného faktu, že překračují určitou hmotnost, bez ohledu na způsob jejich využití. Jinak řečeno, tato vozidla představují množinu, která je jako celek podrobena dani silniční ve smyslu § 2 odst. 1 zákona, § 6 odst. 9 zákona následně při splnění v něm uvedených podmínek (mj. toho, že vozidlo nad 3,5 tuny není používáno k podnikatelské činnosti) činí z této množiny určitou výluku a přiznává vymezeným vozidlům snížení sazby daně. Při úvaze o snížení sazby daně je proto v každém individuálním případě nezbytné zkoumat, zda jsou u vozidla s ohledem na způsob jeho využití naplněny specifické podmínky (tj. i to, zda je či není využíváno při podnikatelské činnosti) odůvodňující

aplikaci § 6 odst. 9 zákona o silniční dani.

17. V nyní projednávané věci žalobce v průběhu celého správního řízení tvrdil, že k podnikání používá vozidlo toliko po část zdaňovacího období. Podle § 9 zákona platí, že „*u vozidel, u nichž v průběhu zdaňovacího období vznikne nebo zanikne daňová povinnost, činí daň poměrnou výši daňové sazby odpovídající součinu jedné dvanáctiny roční daňové sazby a počtu kalendářních měsíců počínaje počátkem zdaňovacího období nebo kalendářním měsícem, v němž vznikla daňová povinnost, do konce zdaňovacího období nebo do konce kalendářního měsíce, v němž zanikla daňová povinnost*“, dále platí, že „*stejně jako vznik daňové povinnosti se posuzuje zánik nároku na osvobození od daně a stejně jako zánik daňové povinnosti se posuzuje vznik nároku na osvobození*“, zákon tedy umožňuje přiznat osvobození daně (soud podotýká, že jde o institut obsahově téměř totožný se snížením základu daně o 100 %) toliko za jednotlivé měsíce roku jako za 1/12 zdaňovacího období. Soud nevidí žádný důvod, proč by v případě snížení daňového základu nemělo být postupováno stejně, když poplatník naplňuje hypotézu § 6 odst. 9 pouze po část roku, a snížení základu daně nemělo být přiznáno toliko v poměrné výši za počet měsíců, v nichž žalobce prokáže, že vozidlo k podnikatelské činnosti nevyužíval. Pokud tedy žalobce v obecné rovině prezentoval v rámci správního řízení tvrzení odůvodňující přiznání částečného snížení základu daně za zdaňovací období, měl správce daně žalobce vyzvat, aby tvrdil konkrétní měsíce, v nichž vozidlo k podnikání nevyužíval, a zároveň, aby tato svá tvrzení prokázal. Pokud tak správce daně neučinil, dopustil se procesní vady, která odůvodňuje kasaci napadeného rozhodnutí, neboť se jedná pochybení, které má přímý vliv zákonnost vydaného rozhodnutí (na pozici strany) – v případě, že by žalobce prokázal svá tvrzení, snížil by výši své daňové povinnosti.
18. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a pro procesní vadu (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

VIII.

Náklady řízení

19. Ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. má žalobce právo na náhradu nákladů řízení, neboť byl ve věci plně úspěšný.
20. Jako účelně vynaložený náklad řízení byla přiznána odměna advokáta za čtyři úkony právní služby v plné výši, kterými se rozumí převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, replika žalobce a účast na jednání soudu dne 12. 11. 2019, tj. podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) ve spojení s § 7 bodem 5 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů celkem 12.400 Kč.
21. K tomu byla připočtena náhrada hotových výdajů v souvislosti s těmito čtyřmi úkony právní služby, tj. podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu 300 Kč/úkon, celkem 1.200 Kč. Náhrada cestovních výdajů podle § 13 odst. 1 a 5 advokátního tarifu za cestu osobním vozidlem BMW X5, reg. zn. ..., ze Sokolova do Plzně a zpět za účelem jednání před soudem dne 12. 11. 2019 – základní náhrada za použití vozidla podle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“) činí 705 Kč (tj. 172 km x 4,10 Kč/km) a náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu podle § 158 odst. 3 věty první zákoníku práce za použití vyhlášky č. 333/2018 Sb. činí po zaokrouhlení 503 Kč (tj. 8,7 l/100 km x 33,60 Kč/l x 1,72), celkem tedy 1.208 Kč. Náhrada za promeškaný čas strávený cestou ze Sokolova do Plzně a zpět podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu v délce šesti půlhodin činí 600 Kč. Soud dále připočetl částku daně z přidané hodnoty, kterou je daňový poradce povinen z odměny a z náhrad odvést, ve výši 3.235,68 Kč a zaplacený soudní poplatek za podanou žalobu ve výši 3.000 Kč.

22. Celková výše účelně vynaložených nákladů řízení žalobcem v tomto řízení tedy činí **21.643,68 Kč**. Soud proto uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení v této výši, a to ve lhůtě, kterou považuje za přiměřenou s ohledem na možnost platbu realizovat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 12. 11. 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu